

ŽENSKÁ HLÍDKA

Předsedkyně M. Burešová

KONEC.

Petr Kles.

Co měl, to dal, i květ i klas,
jen slovo od ní čekal.
Sám život se mu na rtech třás'
a krvavě s nich stékal.

A dával z mnoha, víc a hloub.
Jak do něho se vsádl!
Na jeho krvi — oči v sloup —
své srdce stýdlé hlásal.

V čas jednou závist podivnou
jí v očíh sblehnout viděl.
Zlet duší její příživnou
a za oba se stýdl.

Paní A. Kutáková, manželka red. tohoto listu p. F. J. Kutáka, odejela do Chicaga, Ill., s nejmladší dcerou na návštěvu svého otce. Jelikož pan Kuták odvolal, měly by etné sestry od řádu Dobromila, jehož členkou jest pí. Kutáková, se postaratí o bratra a občasn jí navštívit, aby se mu nestýskalo. Na šťastí však ostaly doma ještě dva synové a jedna dceruška, tak bude se mít s kým těšit a nám odpadá zodpovědnost. Paní Kutáková a malé slečince přejeme, aby se hodně s dědečkem potěšily a též nám pak v Ž. H. sdělily své dojmy a zkušenosti z naší české metropole.

Minulý pátek odejela domů do Winner, So. Dak., moje sestra, pí. Líbuše Smidtová s dcerou pí. E. Sandozovou, po skorem 14-denní návštěvě. A věru nerada jsem se s ní loučila, neboť jest to jediná sestra, kterou mám. Sestra se před rokem odstěhovala s provdanou dcerou do Winner, S. D., kde se jim dosti dobře líbí, ale stýská se jim po dobré vodě a obzvláště po stromoví, kterého v blízkém okolí mají velice po skrovnu. Těšší se na jaro, že si alespoň okolo svého domova zasadí nějaké stromky pro radost. Přejí jim, a by čerstva vzrostly a aby přišlý rok byl šťastnější a více vláhy, neboť tam panovalo strašné sucho.

JAK RYCHLE ČAS UTÍKÁ.

Jak ten čas rychle ubíhá, nežli se nadějeme bude zase zima. Sotva jsme se vzpomínali z toho nasmírného vedra, jímž jsme byli po tolika neděl mučení, přichází nám zase smutný dojem ten, pohlíží na tu krásnou přírodu, jak pomalu ztrácí na své krásě, květ jeden po druhém bledne a opadá a všechno rostlinstvo ztrácí svojí zeleň a též i listí již sežoloutí sehně a opadávají, zřejmý důkaz to přechodu podzimu a zimy. Nežli se nadějeme budou tu svátky se všemi svými radostmi, a pak již do konce tohoto roku není daleko a ten nešťastný rok s tou třídnětkou budeme mít za sebou a odbytý. Však dojmů z něho nevytříš z paměti těch, kteří byli postiženi nějakým velkým neštěstím. Omažší obyvatelé, již byli stíhání tornádem a i jinde zase povodní a jinými živelnými pohromami a též ti v uhelných dolech, budou pamatovati na nešťastný rok 1913, kterému jest vše přičítáno (vlastně též třináctce). Doufejme, že rokem tímto skončí všechny velké pohromy živelní a že příští rok nám vynahradí alespoň částečně ztrátu, kterou nám tento rok byl nadělil.

Jak málo věnujeme pozornosti myšlence na smrt ve chvíli životním, věnujeme všechně čas zabavám všeho druhu, hleďme předstihnouti jeden druhého v hromadění pokladů vesedejších, často i nepoctivě, mnohdy na úkor svých vlastních přátel, aniž by nám přišlo na mysl, že smrt nás může stihnouti v každém okamžiku. Du kazy máme etné, neboť v této době letáech strojů a automobilů přivozuje se jimi stále nebezpečí životu, nemáme strach, aby se nestalo několik nemilých případů, kde přichází na stá životů předčasně na zmar, nemluvě ani o předcích pracujícího lidu, který přichází o život při svém zaměstnání, při dobývání chleba pro sebe a svou rodinu.

A i ti, kteří se často těší do břehu strávi a kladou hlavu svou

na lože ku spánku, nejsou jisti ve svém domově, že ráno budou moci opět se věnovati svému povolání, neboť život nás jest jenom jako bublinka, zmitající se ve vzduchu, a každé sebe menší větru zavanutí může tuto rázem zničit.

Co tu na pohled zdravých osob podlehne jen srdeční vadě, aniž by měli tušení, že život jejich jest v nebezpečí. Zkrátka smrt na nás číhá za každým rohem, proto je vždy dobře býti připraveni na ni v každém ohledu. Zájme především život vzorný a budme shovívavými a laskavými jeden k druhému a ku své rodině zvláště, neboť když zde zanecháme dobrou pověst, bude na nás s láskou a úctou vzpomínáno.

SIROTKŮM ÚTULNY ŽENSKÉ V BRNĚ.

Pí. Líbuše Smidtová, Winner, So. Dak. \$1.00
Pí. Emma Sandoz, Winner, So. Dak. 1.00
Dříve oznámeno 3.00
Celkem \$5.00

Z PŘÍRODY.

A. Mazurová v čas. Česka.

Bylo to na jaře v krajině, ze které odcházelá tmavá noc. Den se budil — šero blondilo po lukách a polích. Na východě však nebe zahlovo nachem. Oblaha brzy zaplanula různými barvami a zvolna a velebně plulo slunce na obzor.

Jaká to změna v krajině! Kam zalétly zlaté paprsky, jako by život vstával. Rosa trpýtila se na travinách a z polí skrívání vyběhly vysoko, vysoko k čistému nebi, vznášejíce svojí modlitbou ranní Tváře, který tolik krásy pro člověka stvořil.

Z lesů na obzoru vylétl mírný větřík. Takový přeletavý větřík, který letí všude, vidí všecko, slyší všecko. Omrzelo jej to v tmavých lesích, které před východem slunce tkaly jenom závoje mlhy, aby do nich temena zahálily.

"Chej slunko, světo, Chej děti kraj září krásou," povídala si a už vylétl z lesů. Staré borovice, stříhlé jedle dávaly se za ním. Ó, co jim vše napovídalo ten vřavětýl! Co zvěstí jim přinesl o kraji, o světě mimo les.

Větrík proletěl lukami, kde květům zasepál: "Dobré jitro!" Odvetou hlavinky zakývaly. Letěl dál a dále. Tam v poli pozdravil mladou alej jablonovou. Ó, jak se rozhorlil tenkrát — když — před dvěma lety, kdy mladá alej byla vysázena, někdo v noci odnesl stromek, poslední z nich. Sliboval zarmouceným stromčkům, že vypátrá, kdo jej odnesl.

Ale mlčel. Viděl sice stromek hned na to v cizí zahrádec, ale bál se to říci ostatním stromčkům, aby jim toho nebylo líto. Jejich bratr, který s ním přišel ze školy, dostal se zas do zahrádky a ostatní stromky jsou v přírodě samy. Tam kolem nich často letí hučivá vichřice — ale nezlomí jech. Byly pečlivě přivázány k silným kólům. V zahrádec je přece bezpečněji. Proto mlčel větřík. Ale řekl si tenkrát: "Když lidé berou cizí věci, odnesu já také něco." A odvál hrst opadálých květů na lucínu. Jenže větřík neškodil nikomu, ale lidé hřešili krádeží.

Přilétl dnes také do aleje. Byla samá květ. Stíhlé kmeny ozdobeny byly haluzemi ve květech. Teď se stromkům dobře vedlo. Ba na podzim pečlivě hospodyně odnesla s nich hezounká jablka. Letos jsou opět samý květ.

Letěl dál. Na druhé stráně byla také alej, jež okolní děti nedávno samy vysázely. Lemovala cestu a obou stran. Tenkrát větřík roznesl tu zvěst daleko, široko.

Proletěl také jí dux a spěchal dál. Přilétl ke staré jabloni v poli. U té býval nejraději. Ta uměla vypracovati! A co ptáček bývalo v její koruně! Co všecko tam vyslechl! Spěchal tam i dnes,

Jablon zlehounka zakývala větřík, když větřík do nich vletěl. "Dobré jitro!" "Vítám tě!" "Jak se máš, milá jabloni?" pravil větřík, pohráváje si s jejími květy.

"I špatně!" odvětila jablon. "Špatně?" divil se větřík. "Teď na jaře, kdy jsi samý květ? Vždyť tebe ani hmly nesoužijí? Hospodáři tvému důkladně pomohli tvoji zpěvčákové..."

"To je to, zpěvčákové! Ó, kdybys vědel, co vše jsem slyšeti musela. Jak jsou lidé zlí!"

"To já také říkám," zahušel teď skorem hněvivě větřík. "Považ! Včera přiletěl sem a nafíkali. Museli u mne zůstat někteří z nich na nocleh. Stěžovali si, že lidé je plaší, vyhledávají, ano i vybírají jejich hnízdečka. — Hnízdečka namáhavě, pečlivě zrobená, v nichž měli svou radost, své potěšení. Jak těšili se na mláděčka svá! Kdyby lidé viděli jejich smutek, nářek, musili by se ustrnouti nad nimi. Těšila jsem jim, jak jsem mohla. Říkala jsem jim: Líp teď než potom, až by vybrali vaše holáčka."

"Což je to možno?" zlobil se větřík. "I ano, ano!" zakývala vážně jablon. "Jsem už stará a co jsem od okřídlených zpěvčáků mnohdy vyslechla, to není hezké, věf, že není!"

"Zaletím do lesů a kraji. Zavolám své bratry a potrestáme zlé lidi," rozhorloval se větřík.

"Ach, nikoliv!" zašelestila jablon. "Vidíš, jak jsi nezkusný. Zlé dobrým odpácej. Nepěstuj nikdy zlomy, msty. Vždyť všemohoucí náš stvořitel o všem ví. — Mnoho už jsem poznala. Srdece zlé, ukruté, bezcitné, je vždycky potrestáno. Dříve nebo dále, ale odplata přijde. Lidé popírají spravedlnost ale nezapudí jí. Dobro vítáží — zlo vždy ve zkázu spěchá."

"Ale co zla natropí člověk zlý zatím," naučil větřík. "Milý větříčku!" pravila jablon. "Co já zlého lidem zpřísobila! A co haluzi mi polámali, co kamenů prolétlo ke mně, poranilo větvě, kmen. A nechtám. — Dávám jim rok co rok chutné ovoce!"

"Ale jinak jsi tu přece spokojena?" dotazoval se větřík. "Spokojena, nespokojena. Větríček, tobě je jinak. Ty si proletíš kraj kde chceš, kam chceš. Ale mě sm přinesli jednoho jara ze školky. Jak se mi stýskalo. Ale sluníčko hrálo, okolo bujela tráva, pestříly se květy, vlnilo se obilí. Zvykla jsem si. Asi dvakrát mě přepadl mráz a spalil mi květ. Byla jsem toho roku velice smutná. Pak zase jednou přiletěla ledová prška a mé květy, mé uubohé květy ležely zničeny na zemi. To bylo pro mne také hoře."

"A co bouří jsem přestála!" Když za parného, dusného dne vidím na obloze těžké černé mraky, když vichřice letí krajem, blesky se kmítají, hrom burácí. Pak věru nevím, co a jak bude. Lidé uprehou, já tu zůstanu. A to vše se dá přetrpět. Ale když nastalo sucho. Den po dni obloha nastává, jasná a s ní jen žár splývá na zemi. Všecko žíznilo suchem. Mé listy, plody, opadávaly než dospěly. Prah se ukládal na mně. Zdálo se mi, že děle žiti nepohoze. Ale stvořitel nechtěl naší zkázy. Úrody nebylo, ale zůstaly jsme přece na živu! A vidíš, všecko jsem přežila, přetrpěla. — Když však slyším o bolestí, kterou člověk svědomě jinému působí, pak jsem ráda, že nejsem mezi lidmi."

"A já také," prohlásil větřík. V tom sněslo se do haluzí několik zpěvčáků. Z hrdeček jejich linul se zpěv, píseň zvonila krajem. Lidé šli do práce. "Jak je ta jablon krásná," pravil jeden. "A co má květů! Ta má vždycky ovoce," odpověděl druhý. "A ptáci tak mile zpívají! — Vždycky jsou-li hoří přírodou, myslím si, že svět není tak špatný, lidé nejsou tak zlí, jak se mi zdá jindy. Člověk zapomene svých starostí, trampot," orval se první. "Však jaké práce se teď všemuvnuje! Když já chodil do školy, nebylo toho. Teď se mohou děti všemu naučiti!"

"Více jablon s větříkem neslyšely.

"Podívám se k lidem," šeptal větřík k jabloni, "a povím ti zase něco já. Zaletím do města."

Letěl. Nahlehl do otevřených oken školy. Tam, za oknem, ve světnici školní, slyšel hlas: "Chraňte stroje, chraňte jim! Pomáhejte, kde pomoci můžete! Nečiňte ničeho v přírodě, ale podporujte vzrůst a zdar všeho. Vzpomeňte vždy sebe! Kdo ubližuje jiným, zbavuje se klidného života. Vědomí, že jsme dobře činili, přináší blaho. Kdo harmonie v přírodě neporušil, přivádí duši svoji v souzvuk s ní a v souzvuku tom duši jeho jen krása vládne a poeit, z kterého voškerenstvu jen blaho vzkvétá."

Větrík to vše uslyšel a zaradoval se. Otočil se tak prudce, že otevřeným oknem zahýbal. A spěchal k jabloni zvěstovati jí, že za ptactvo, stromoví se lidé přimlouvají. Ze bude lépe! Ve škole však si myslili: "Kčž v mládeži naší vzrostla by hluboká, účinná láska k přírodě, Kčž mládež naše skutky dokáže, že neztoužili, nepracovali jsme nadarmo pro ochranu rostlinstva i živočišstva."

Teta Vítámvasová, Omaha. — Milé družky! Zdáli pak mne některá taky litujete, že jsem dostala od paní předsedkyně takový puef! Ale co, je to pravda a toho všeho byl vinnen můj rukáv, o tom paní Sotrábová snad nevěděla, neb by to také zajisté pověděla. Odpusťte tedy, když vám povím, proč jsem tím podzemením utkala. Ne protože šla návštěva, o které mi paní S. napřed pověděla, ale protože jsem se stýděla, že mám pod paží rozpáráný rukáv a když jsem viděla mně neznámé hosty, tedy jsem vzala do zavazadel. A že každý zají se sehovává se do houbič, já vzala čistou se schodů do kuchyně, pak ulíčkou a domů, neb bylo na čas připravovat večerí. A pak teprv jsem se stýděla, když jsem viděla, jakou oslovinu jsem vyvedla. Že jsem měla býti raději doma a zašit si rukáv. A k tomu jsem tam ještě zapomněla šálu a nevěděla jsem o tom, až mi bylo zima. Tedy proto již se mně nesmějte, ale spíše mne litujte, neb se mi přihodilo druhý den to, čemu jsem první den utkala. Pravá slova pozná, že na pány v krytém voze taky někdy trhne. A tak také trhlo na mě, jsme jely z hub. Bylo nás hodně. Hezké jsme byly všechny, již podle toho, že si nás každý v káře tolik okukoval. Vždyť jsme byly, jako bychom jely z pouti nebo ze křtin, samý koš a samý uzel s houbami, když tu vstoupil do káry dvě dámy. Když šly mimo nás, tu paní Sotrábová, která seděla vedle mne, jednu z nich ťukla a pravi: Hello! Dotyčná starší paní se obrátila a Hello, paní Bartošová, jedete z hub a již to šlo. Vidíte, tu je ta teta, co před vámi včera utkala. Dala jsem jí šůlece do žeber, aby jako mlčela, ale co platno, již jsme stály tvář v tvář a já studem hořela, protože zas ta Sotrábová mně musila vyzradit. A ten rukáv, a ta nešťastná třináctka! Věřte, že jest tomu tak, však na parádě a titěznost po můj způsob si moc nezadám. Právě co jsem četla Ž. H. zastaví u nás automobil, z něhož vyskočí pán a pomáhá druhému při slézání. I pro boha, to je soušel Fr. Kolář. Co pak se mu stalo! Jdu jim naproti a tu vidím, že jest poražen. Pí práci spadá se žebřiky a poranil si nohu. Naríkal a my nad ním. Jeho paní byla v práci, proto zůstal chvíli u nás. Škoda, neb jsme se strojili zas na bál. A takhle z toho nic. Tak také dopis od Znojma z Moravy. Pane K. Slatinský, Váš bratr Vincenc s ochotí byli nedávno u nás, neb zde měli synka v nemocnici. Kde pak jest pan Pospíšil a Hedvička? Já smad je jednou? Pane Slatinský, pište hodně zpráv z kraje, nebojte se. — Rudině J. J. Haskovecovi z Brna. Než, děkujeme za sudeček pěkných jablíček, s nimiž si na nás vzpomněli a nás překvapili. Nevíte, jak jest nám tu milé, ani jsme se nenadáli, že máme přátele, kteří když mají samí, také na jiné vzpomenu. Díky.

Marie Šabková, South Omaha, Neb. 17. října 1913. — Milé sestřičky. Škoro každá z Váš jest se již počítavati. Šleknuvám

kou a tak i já běžím se Vám pochubit, že jsem si též tento rok udělala prázdniny. Sebrala jsem svoje tři předráhá kotátka a vyjela jsem si do Ravenna, Neb., ku svému známým Ernest Skoedopolovým. Opuštli jsme Omahu 16. srpna. Když vlak počal pískati, Frantik se lekl a utíkal z nádraží. Vší moef jsme ho dostali na vlak a potom bylo dobře. Zase když se tačí chystal už pryč, počli obě starší brečet. Přestali až když jsme fekli, že musj jíti do práce. No, a to už oni vědí, že každý den odejde do práce a tak se ukonejšují. To byla první jízda po vlaku pro děti a byly celě vyjevené. Při každém dřenutí neb písknutí vyhrkly smíchem a oči jim zrovna vyskakovaly udivením. Dívaly se oknem a každý muž, kterého viděly v poli, byl pro ně pan Zadin. Oni jiného nikdy neviděli než pana Zadinu dělat v poli a proto si mysleli, že snad jenom p. Zadinu umí dělati s koněm. Křičeli na mne, bych se dívala, jak ta tráva, stromy a posty rychle utíkají. To si můžete myslet, že se jim cestující nasmlali dost a dost a což já. V Lincoln jsme předsedali a jelikož jsme vyjeli o tři čtvrté hodiny pozdě, už na náš vlak čekal a ani jsme se nezdrželi. To jsem byla ráda, že jsem zrovna jeli, neb ani nevíte, jaký jsem měla, strach z té cesty s těmi dětmi. Ale jak se říká, že když máme největší strach, že to nejlíp dopadne. A tak to bylo i u námi. Měla jsem s sebou dosti jídla a thé. Najedli se a napili a z Lincoln každý hodinku si vyspal. Ale byla jsem už ráda, když jsme dojížděli do Ravenny, neb už už začnali jsme býti netrpěliví. Tam na nás čekaly paní Ernest Skoedopolová s dětmi, pí. Majerová s dětmi, pí. Slavětinská a pí. Spěváčková. Rády jsme se viděly, to se samo sebou rozumí. Děti bez jakéhokoliv formálního seznámení se chyly za ručičky a běžely napřed. U pí. Slavětinské jsme si chvíli odpočinuli a pak jeli na farmu. Nebudu vám vyprávět, co děti za těch čtrnáct dní užily. To si může každý pomyslit, že se měly na farmě dobře, všeho dost, jídla, hraní a co toho všeho uviděly! V pondělí se tam mlátilo obilí a to bylo i pro mně novinkou. To měly děti radost, když je Lester Kozlů posadil do vozu, do kterého se sypalo obilí. Mné si pan Lojza Vopálenský zavolal, že mně chce něco posépat a už jsem měla hrst obilí za krkem. Potom, když jsem k obědu loupala brambory, přijde se napít. A co s plecháce nevypl přišlo mně za krk. Počekej ty, vzak si to někdy vynahradím, třeba ne hned, ale jistě. A jeho paníčka je taky čtveračka, jen mám taky něco odplácat. Jen vy počkejte. Ale já ty farmářky srdečně lituji, jen když si pomyslím na to mlácení. To je nějakého vaření, jako k eselee. A potom to nádobí! Já si myslím, když někdy ráno umývám také od večere, a by toho nebylo tolik. Ale tam! Paní Majerová a já jsme nestačily umývat a utírat, jak čerstva nám ho pí. Skoedopolová nosila. A pak, když nám to přiběhlo k obědu o půl hodiny dříve, to byl ruch a šum. No mě se to vše líbilo, že jsem byla na návštěvě, ale a bych se měla opravdu tak starat, nevím, jestli bych se neodflekla. No ale nemyslete si potom, že jsem přijela jenom k mlácení. To to. Byla jsem tři dni u pí. Slavětinské a ta mně vzala na malý táček k pí. Frank Skoedopolové a jeden den jsem byla u pí. Haebové, matky to pí. Slavětinské. U pí. Spěváčkové jsem byla na oběd a strávila jsem s ní odpoledne. Pěkně jí děkuji za její srdečné pohostění. U pí. Milly Kozlové jsem také byla, jen že jsme musely spěchat domů, protože se sehývalo k bouře, jen tak tak že jsme dojeli. Tma byla jako v pytlí, pořad jsem se ptala Ernesta Skoedopole jestli zná dobře cestu, neb nebyla vidět ruku před sebou. Jen když se zabýsklo. — Já se mně bojím blesku, ale to jsem vítala ty blesky, neb nám svítily na cestu. Také jsem byla chvíli u pí. James Maskové. — Včude jsme si porozprávěli a dobře měli. A tím, kteří mě zvali a nedostala jsem se k nim (čtrnáct dní je málo) srdečně děkuji za pozvání a potrubě vyucechám někoho jiného a půjdu zase k vám. Také chci poděkovati členkynám

J. Č. D. za pohostění v jejich schůzi. Ale podruhé se mně nelíbí, neb jak povídaly, že jste jindy rozpustilejší. Vždyť já také ráda si zažertuju. Všem ještě jednou děkuji, že můj pobyt v Ravenně udělal příjemným, zvláště manželům Ernest Skoedopolovým a Frank Slavětinským. A tak milé četniceky vidíte, žeho jsem užila. Jela bych zase, ani té cestě bych se už nebála, neb děti byly na zpáteční cestě hodné. To víte, že jsme rádi zase doma, ale do té práce se nám nechtělo, ta práce by se asi brzy odezila. Ale teď už všechno jde jako po drátkách. Tak goodbye a podruhé zase něco jiného. S pozdravem Marie Šabka.

Košíčky z orange.

Seřízni v polou pěkně velké orange, tak aby na hoře ostal prouček jako roučka na košíčku, prostředek dobře pozorně vyndeš do misky a použij ku vaření z nich rosolu (jelly). Zatím košíčky polož do mísy roztlučného ledu roučkama vzhůru, naplň pak každý košíček tím orangovým rosolem a než je neseš na stůl, dej na každý košíček lížičku ušlehané smetanové pěny a košíček postav na talířek na zeleně salátové listí. Košíčků musíš mít tolik, kolik osob je při stole. Jest to dobré a úhledné při hostině.

Rýže vařená dle japonského způsobu.

Japanci jsou známí, že umí nejlepší uvařiti rýž, aby byla pěkná, bílá a ostala celá. Pěknou rýž per v tolika vodách, až z ní všechna mouka zmizí a ostane čistá, průhledná voda. Na dva košíčky rýže dá Japanec jeden kvart vařící vody, nechá ji na mírném ohni hodinu vařit, ale nemíchá ji, jen občas zatřese hrnkem a nabne jej ze strany na stranu. Když se voda všechna vyvařila, odstaví hrnek do zadu na kamna a nechá tak dlouho až rýž dojde a pěkně nabobtná.

Dort skládáný.

Vraž na misku 5 vajec, dobře ušlekej, přidej k nim koflík mletého bílého cukru a zas michej, přidej trochu soli a konečně přidej jeden koflík mouky se lížičkou prášku (Baking Powder), vlej této na máslem pomazaný plech a peč.

Dej vařit pint sladkého mléka v koflíku ve trošce mléka, rozmíchej lžící polkvou kukuříčného škrobu (Corn Starch) a jedno vejce, vlej to do toho vařícího mléka a přidej koflík cukru a nech povařit vše, až je hustá omáčka. Dort pak rozkrájej na čtverečky, poklad je po vruhu tou vychladlou kaší a nes na stůl.

Smažené rybí řízky.

Vezmi pěkně rybí řízky bez kosti, potří každou v půli rozkrojenou cibuli, dej řízky na talíř, polej je smíšeninou (French dressing), smíchej trochu octa s pepřem, soli a trochu olivového oleje a nalej na řízky. Pak z nich slíj omeť, řízky oří, obal v mouce, pak omeť každou v rozkloktaném vejci s vodou, omeť ve strouhané žemlicce a smaž v horkém sádle nebo másle, dej na pijavý papír. Na stůl k tomu můžeš dát jakou omáčku chceš. Buď (Sauce) z okurek neb jablíček rajských.

Koroptví polévka.

Upec dvě vysolené koroptve v másle s cibulkou, jalovcovými jábdkami a kořením, ober maso s kostí a jemně rozsekej. Kostí koroptví roztlac a vyař v hovězí polévce, proced a vlij na misku na rozsekané maso.

Divoká husa a kachna.

Tyto se musejí nasolené v octě a kořením a cibuli svaženém několik dní nechat ležet, pak se na prsou slaninou hodně protáhnu, uvnitř tlučeným pepřem potrou a nasolí, vloží se na pekáč cibuli a slaninou pokladený a nechají se zvolna péci. Při pečení se může přidávat trochu moku, v němž ležely, a ku konci se přilije trochu kyselé smetany. Pak se vyndají na misku a podlejou se procezenou omáčkou.

Sladké brambory s mlékem.

Studeně vařené sladké brambory oloupej, rozkrájej je na čtverečky, dej na kastról, posol a opepři a poxyp lížící mouky, přidej k nim lížící másla a konečně nalij na ně koflík sladkého mléka a nech to až půl hodiny na mírném ohni povařit. Koflík mléka staží na dva košíčky bramborů.